

Hồi 13

Huyết Chỉ Điểm Tinh

Lục Siêu Quang thấy lão già thi triển những đường kiếm kỳ dị, toan giết chết mình. Chàng bèn phải dùng Hồng Anh Bộ Pháp né tránh như gió, rồi thét lớn:

- Hãy dừng tay...

Nhưng lão già như đã bị điecc tai, thanh trường kiếm cứ tung hoành như sóng loạn, quyết tâm bức sát Lục Siêu Quang, khiến chàng suy nghĩ nhanh một cách cấp kỳ đối phó.

Chàng liền nhún mình một cái, phóng vút qua Mã Chu Sa, đồng thời tả thủ xĩa tới như một tia chớp.

Ánh kiếm sáng bạc của Mã Chu Sa không còn loáng lên nữa, vì lưỡi kiếm của lão đã bị kẹp chặt giữa hai ngón tay Lục Siêu Quang, không thể nhúc nhích.

Mã Chu Sa giật mình bởi thủ pháp quái lạ của chàng trẻ tuổi. Lão trụ bộ, vận lực giật nhanh cây bảo kiếm của mình lại.

Lão dồn công lực lên hữu thủ thi triển mười thành vẫn không lay chuyển được thanh kiếm bị kẹp giữa hai ngón tay Lục Siêu Quang.

Song chỉ của chàng tiếp tục kẹp chặt lưỡi kiếm, còn Mã Chu Sa vận dụng toàn lực giăng bảo kiếm ra, đến nỗi đôi chân lão bị lún sâu xuống đất mà lưỡi kiếm của lão vẫn nằm giữa hai ngón tay Lục Siêu Quang như bị kẹp giữa gọng kềm thép nguội.

Lão già chợt ngửa mặt lên trời than rằng:

- Ôi, nào ngờ Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa hôm nay lại táng mạng nhục nhã ở nơi đây.

Nghe lời than của Mã Chu Sa, Lục Siêu Quang hiểu ra lão nhân có tâm sự gì u uẩn, và hẳn lão là nạn nhân của bọn Bát Kỳ Bang.

Chàng liền buông loi song chỉ, không kẹp kiếm của lão nhân nữa, rồi nhảy lùi ba bước.

Cùng lúc ấy chàng nghĩ thầm trong đầu: “Lão nhân này có đường kiếm tuyệt luân, và đáng vẻ, ngôn từ chính trực. Chắc lão cũng thuộc hàng có vai vế trong quần hùng, ta hỗ trợ cho lão sẽ có dịp hỏi thăm tung tích người thân và kẻ thù.”

Giữa lúc chàng trai suy nghĩ, thì loáng một cái Mã Chu Sa lại nhảy tới... Luồng kiếm sáng bạc áp vào cổ Lục Siêu Quang.

Chàng vội lắc mình và hét lớn:

- Tiền bối hãy dừng tay.

Vừa hét chàng vừa phẩy một ngọn chỉ phong.

“Soẽng...”

Thanh kiếm của Mã Chu Sa rơi ngay xuống đất.

Mã Chu Sa thối lui một bước.

Vừa lúc đó, tiếng ồn ào xao động bầu không khí trùm úp lên hoang địa làm Mã Chu Sa và Lục Siêu Quang cùng ngược nhìn.

Vút... Vút...

Nhiều bóng người lao xuống Bãi Sinh Tử.

Chúng dàn thành vòng dài, vây Lục Siêu Quang và Mã Chu Sa vào giữa như quăng một mẻ lưới.

Lục Siêu Quang liếc nhãn quang như lặn đao chém ngang bọn người mới tới. Bọn chúng cũng ló những tia hung quang nhắm vào Mã Chu Sa và chàng trai trẻ như muốn ăn tươi nuốt sống cả hai người.

Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa ngạc nhiên nhìn Lục Siêu Quang.

Lúc này lão mới biết chàng trai trẻ không phải người của bọn Bát Kỳ Bang. Lão thắc mắc tự hỏi, chẳng biết người trẻ tuổi này thuộc môn phái nào mà có võ công ảo diệu đến thế.

Mấy chục cao thủ Bát Kỳ Bang sau khi lập thế trận bao vây thì im lặng trở mắt nhìn, như chờ đợi một cái gì.

Trên Bãi Sinh Tử lúc ấy bầu không khí căng thẳng đến ngột ngạt, sát khí đằng đằng, nhưng yên lặng nặng nề kinh hãi.

Rồi từ dưới dốc núi, những tiếng gầm thét như truyền lệnh vang lên tựa sấm nổ tét màn mây. Bọn cao thủ đang đứng vây tròn bỗng lách mạng, nhường lối cho một toán người cầm những lá cờ màu sắc rực rỡ, tiến vào Bãi Sinh Tử từ tám hướng.

Lục Siêu Quang liếc thấy cờ của chúng có tám màu: đỏ, vàng, lam, trắng, đen, lục, tím và xanh... đúng ký hiệu của Bát Kỳ Bang. Kế đó là một lão đại hán, râu ria xồm xoàm, oai vệ tiến vào, sau lưng có tám gã mặt mũi hung tợn theo hộ vệ.

Bọn người hung dữ này gương mặt đầy sát khí, dềnh dàng đi thẳng tới giữa vòng vây.

Một tiếng hô chuyển đất vang lên, tám cây cờ đưa lên hạ xuống ba lần làm lễ nghi chào kính.

Lão đại hán phẩy tay một cái, lập tức tám cao thủ sau lưng lão phóng vèo về phía Lục Siêu Quang. Bọn chúng dừng lại, cách chàng trai và Mã Chu Sa chừng hai trượng.

Lúc đó, lão đại hán mới bước lên, chiếu đôi mắt nẩy lửa về phía Lục Siêu Quang.

Tiếng lão cất lên sang sảng:

- Kẻ nào đã hạ sát ba vị hương chủ của ta?

Lục Siêu Quang nhìn lại lão bằng ánh mắt khinh bỉ, rồi lạnh lùng trả lời:

- Chính ta đây. Ta đã hạ thủ để trừ khử những tên cướp núi, còn lão tính toán sao đây?

Lão đại hán ngửa cổ rú lên một tràng cười the thé:

- Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa. Ta không ngờ ngươi lại hèn nhát đến thế. Sao ngươi nhờ cậy sự giúp sức của một gã thiếu niên, để lát nữa đây vực thẳm Ma Phong phải nuốt một thân hình nhỏ nhoi, tội nghiệp.

Mã Chu Sa nghe lão đại hán nói câu đó, thì ngớ ngàng nhìn Lục Siêu Quang. Vì sự thật lão ta có nhờ cậy gì chàng thiếu hiệp này đâu.

Nhìn lại lão đại hán, Mã Chu Sa thét lớn:

- Độc Xuyên Lão Quỷ. Ngươi tự xưng bang chủ Bát Kỳ Bang, đã hẹn đơn đấu với ta trên Bãi Sinh Tử này, tại sao lại kéo tới đông quá vậy?

Bang chủ Bát Kỳ Bang, Độc Xuyên Lão Quỷ cười hăng hắc:

- Nghe đây, Mã Chu Sa. Ta đem thuộc hạ và cờ quạt đến đây với mục đích đưa đám ma nhà ngươi cho trọng thể. Đó là hảo ý, sao nhà ngươi lại nổi giận chớ?

Lão quay sang Lục Siêu Quang:

- Còn thằng nhãi ranh kia, người giết ba vị hương chủ của Bát Kỳ Bang, bây giờ muốn nhận cái chết thế nào, cứ cho ta biết.

Lục Siêu Quang nổi giận bởi hai tiếng nhãi ranh, liền trợn mắt thét lớn:

- Ba mạng đó đã thấm gì. Ta còn giết nữa, bọn hung ác như các người cứ quăng thầy xuống lấp đầy vực thẳm, ta cũng chẳng ân hận gì đâu.

Lời nói khinh mạn của Lục Siêu Quang khiến tám tên thuộc hạ của bang chủ Độc Xuyên Lão Quỷ căm tức, còn lão ta cất tiếng cười ghê rợn:

- Ha ha, tiểu tử này tới số rồi.

Lão di động thân hình, toan xuất chiêu. Nhưng một tên phía sau đã nhảy phóc ra.

Gã này mặc áo dài như thư sinh, tay cầm chiếc quạt, miệng nói lớn:

- Thuộc hạ là Bạch Kỳ đường chủ Tần Quang, xin giết sát đứa cuồng đồ kia, bang chủ khỏi bận tay.

Lão bang chủ gật đầu:

- Tần đường chủ cũng nên thận trọng, bởi thằng nhãi ranh xem ra có vài chiêu kỳ ảo đấy.

Tần Quang vòng tay:

- Tiễn đồ xin tuân lệnh.

Dứt lời Tần Quang xòe tả chưởng đẩy ra một luồng kinh như núi ập vào Lục Siêu Quang, đồng thời hữu chưởng quật mạnh chiếc quạt sắt, biến ảo như trăm thiết phiến trấn áp chàng trai, khí thế thật hung hiểm.

Lục Siêu Quang chỉ cười rộ. Chàng nhún nhảy thân hình như tia chớp, hóa giải ngay những chiêu thức của Tần Quang, rồi nhanh chóng quật làn kinh khí vào ngực đối thủ như sấm sét.

"Ầm..."

Tiếng nổ khủng khiếp vừa phát ra, Bạch Kỳ đường chủ Tần Quang đã dội ngược năm vòng, rồi bật ngã trên vũng máu. Ngó kỹ thân hình gã, thấy nám đen như bị sét đánh, một cái chết thảm thê, kinh dị vô cùng.

Cả bọn Bát Kỳ Bang đồng rú lên một tiếng rùng rợn như bị đao chém vào xương. Chúng chẳng biết Lục Siêu Quang thuộc môn phái nào mà võ công quái đản, hạ một đường chủ của chúng quá dễ dàng.

Ngay cả một bậc tiền bối võ lâm như Kinh Ngạc Kiếm Mã Chu Sa nhìn thấy thủ pháp của chàng trai cũng ngẩn ngơ kinh ngạc.

Độc Xuyên Lão Quỷ trở mắt tóe lửa. Lão trở tay vào mặt Mã Chu Sa, quát lớn:

- Mã cuồng đồ. Ngươi dám mượn tay tên tiểu tử kia sát hại Bạch Kỳ đường chủ. Ta thề giết sạch dòng họ ngươi để báo thù này.

Mã Chu Sa ngẩng mặt ngó chàng trai.

Lục Siêu Quang liền ngó thẳng Độc Xuyên Lão Quỷ:

- Con rùa già kia. Ta nói cho ngươi biết. Ta chỉ là người qua đường, bởi thấy bọn người ỷ đông, mưu toan bức sát lão nhân họ Mã này nên vì đạo nghĩa cả. Nếu ngươi thề giết dòng họ Mã, thì ta cũng thề tru lục bọn người không chừa một mống nào.

Độc Xuyên Lão Quỷ trừng mắt, mắt đầy ánh hung quang, chiếu thẳng vào chàng trai trẻ:

- Tiểu tử, ngươi tên họ là chi?

Lục Siêu Quang nói đại:

- Tên là Hắc Diêm Vương, lão đã run sợ bởi danh tánh ta chưa?

Bang chủ Độc Xuyên Lão Quỷ giật mình ngạc nhiên, bởi trong cõi võ lâm giang hồ, lão ta từng dọc ngang hành động, lão chưa bao giờ nghe cái tên quái dị ấy.

Chẳng lẽ chịu thua gã hậu bối, lão phẩy tay ra hiệu. Lập tức có hai tên đường chủ phóng ra.

Huỳnh Kỳ đường chủ và Hắc Kỳ đường chủ từ hai hướng dựng chưởng đẩy kinh khí vào Lục Siêu Quang.

Lục Siêu Quang chợt lay động thân hình, quanh mình chàng hiện rõ vòng hào quang đỏ thắm. Chàng tung mình lên, cười trên sóng chưởng của địch thủ, rồi lao vút xuống như chim cắt vô mối.

"Bình bình..."

Huỳnh Kỳ và Hắc Kỳ đường chủ ngã vật ra mặt đất, thân thể bê bết máu, chẳng một lời trăng trối.

Độc Xuyên Lão Quỷ cũng đâm hoảng hốt, lão lướt ánh mắt qua những xác chết thảm liệt... và nhận ra trên trán những thi thể kia đều có dấu bầm đen, cùng một lỗ bằng đầu ngón tay, máu hòa lẫn óc tuôn ra có vôi.

Lão ta rú lên:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh. Tại sao thằng nhỏ kia có được ngón võ công kỳ ảo đã thất truyền này?

Ngón võ công quái lạ ấy chẳng cần hoa mỹ, cứ vỗ vào Đỉnh Trung kẻ nào là kẻ ấy về với ông bà ngay.

Rúng động tâm thần, lão ngược nhìn Lục Siêu Quang, trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi có phải môn đồ của Hồng Huyết Linh Quân?

Câu hỏi của lão bang chủ Bát Kỳ Bang làm Lục Siêu Quang giật mình. Chàng không ngờ chỉ thấy một ngón võ công, con cáo già kia đã nhận ra truyền nhân của một môn phái.

- o O o -